

Het wordt tijd dat de Griekse held Narcissus eindelijk eens verdedigd wordt, na millennia lang vals beschuldigd te zijn. Ten onrechte zit hij namelijk in een verdomhoekje. Omdat ik van taboes houd, geef ik ook om hem, dus neem ik deze taak graag op me.

Er is helaas weinig over hem bekend, geen adres, website of onofficiële facebookpagina. Het verhaal gaat dat hij zo verliefd op zichzelf was, dat hij onafgebroken – niemand weet hoe lang – naar zijn eigen spiegelbeeld in een plas water aan het staren was. Dit wordt ten onterechte geassocieerd met ‘egoïsme’.

Niemand weet echter of het vaker regende, of hij nog nooit een plas water gezien had, of zwervende was en dus thuis geen spiegel had. Of hij geïnteresseerd was in water an sich, of de tweede Zen-master belichaamde. Misschien léék het alsof hij naar zichzelf keek, maar stond zijn blik in werkelijkheid op oneindig of in een schuine hoek.

Had hij net een beroerte gehad en herkende hij zichzelf niet meer? Had hij een slimme oplossing gevonden om de wolken te bestuderen zonder een stijve nek te krijgen? Zat hij middenin een Aha-Erlebnis tussen zijn diepste zielenroerselen, terwijl hij de schaatsenrijders op het oppervlaktewater aan het analyseren was?

Het staat als een paal boven water dat hij niemand kwaad heeft gedaan. Integendeel, hij zat vredelievend en ingetogen lekker buiten op de grond. Hij was niet gewelddadig, schreeuwde niet, vroeg geen aandacht, dacht het niet beter te weten, liep niet rond met een shopping bag, viel niemand lastig, maakte niets kapot en misschien nog wel het belangrijkste: Hij haalde niemand naar beneden uit gebrek aan eigenwaarde. Hij berokkende geen schade aan anderen, in tegenstelling tot de naar hem genoemde ‘narcisten’. Precies daar wringt onze schoen.

Ik vraag me af hoe het gelopen zou zijn als een groepje fans hem van een afstandje geobserveerd had. Er staat nergens hoe hectisch zijn omgeving was. Het zou zomaar kunnen dat hij opgestaan zou zijn, zich voorgesteld zou hebben en misschien zelfs college zou hebben gegeven over het gedrag van water in stille toestand. Mogelijkerwijs had hij daarna iedereen uitgenodigd rondom de plas plaats te nemen, om gezamenlijk naar elkaars spiegelbeeld te gaan kijken.

Maar zo is het niet gegaan. Er is een verrader in het spel gekomen, die hem minimaal even lang of zelfs langer begluurd heeft, dan hij zichzelf. Hoe is dit verhaal anders de wijde wereld in kunnen komen?

Hoe meer ik hierbij stil sta, hoe rechtschapener Narcissus mij voorkomt. Hij bespioneerde niemand, speelde open kaart en hield zijn ongezouten mening voor zich, wat je van zijn verrader niet kan zeggen. Deze laatste had zich uit goed fatsoen eerst even bij Narcissus kunnen melden om het een en ander te verifiëren, voordat hij zijn nietsontziende oordeel voor duizenden jaren de boeken in heeft laten gaan.

Bovendien kan Narcissus daar nooit langer gezeten hebben, dan de tijd die een plas nodig heeft om te kunnen verdampen. Dus hoezo?